

բայց մինչև նա փչում էր, մինչև նա չարչարում էր առանց
որևէ յաջողութեան, գիշերն արդէն անցել էր, արևը ծագել,
այլևս արհեստական լոյսի կարիք չկար և մթութեան չար ոգին
իզուր էր աշխատել:

Այսպէս՝ օրով չար ոգին անզօր է, իսկ գիշերը լոյսի հան-
ճարը արթուն է և պաշտպանում է երկիրը:

Տիկին. Մ. Մ.—Բ.

*
* *

Լազուր երկնքով ամպեր են անցնում,
Ու ոտավի ուռին կուլայ գետափին.
Ամպերի շուքը դաշտերն է ծածկում.
Սիրտս կըծում է կսկիծը խորին...

Վառ արեն հանգաւ սարերի յետքում,
Մութը թևերը փռեց ամեն գին.
Անգիւման դարդը սիրտս է մաշում,
Ա՛խ, ծաղիկ թողմար, ընկեր իմ անգին...

Ո՞ւր ես, հոգի ջան, չը կմա դու հիմա.—
Հողերուն հաւսար ու անգերեզման.
Ա՛խ, քամին հիմա վերադ կը սգայ.—
Դու չես իմանում, ազիզ ընկեր ջան...

Ա. Խսահակեան: